

Kocianova houslová soutěž

KOCIANOVO ÚSTÍ

1.-4. 5. 2024

XIX. ročník festivalu Kocianovo Ústí

66. ročník

No. 1.

1. května

8.30 slavnostní zahájení soutěže

9.30 1. kolo 2. kategorie

12.00 1. kolo 3. kategorie

14.30 1. kolo 4. kategorie

17.00 2. kolo 2. kategorie

Z předsedy odborné poroty a ředitele festivalu Kocianovo Ústí se stal na „stará kolena“ rocker

Šporcl: V pátek zboríme Roškotovo divadlo

Najít v nabitém kalendáři majitele modrých houslí čtvrt hodinu na rozhovor je nesnadný úkol. Jakmile se ale poštěstí, spustí Pavel Šporcl se stejnou intenzitou, s jakou absolvuje celý týden v Ústí na festivalových koncertech i soutěži. Energicky, pozitivně a s vizí, jak posouvat Kocianku dál do absolutní světové špičky. Soutěž, která svou náročností a bezmála sedmdesátiletou tradicí představuje unikát, si to rozhodně zaslouží.

Určitě vás musí těšit vysoký počet přihlášek na Kocianovu, ale také Heranovu soutěž.

V součtu přes stovku! O čem podle vás nárůst vypovídá?

Já si myslím, že je důkazem úžasného renomé, které si Kocianka drží. A mám velkou radost samozřejmě i za Heranovu soutěž. Větší počet přihlášek znamená impuls jak pro soutěž samotnou, tak i pro soutěžící a jejich doprovod.

Dá se odhadnout, co všechno se do něj promítlo? Faktorů bude, předpokládám, víc.

V minulosti jsme na Kociance

měli i přes sedmdesát houslistů a houslistek, takže takovou situaci známe. Samozřejmě dobré jméno soutěže je základ. Účastníci, podotýkám bez ohledu na výsledek, odjíždějí s dobrým pocitem, s tím, že si Kocianku užili, našli si v Ústí nové kamarády, všichni se k nim chovali hezky. Zmínil bych i přijetí u starosty, to nebývá všude zvykem a tady je opravdu stylové.

A druhá skutečnost, kterou nelze pominout, je, že máme přeci jen nějaký rok po covidovém období. Už není tak složité někam dojet, doletět. >> str. 6

Šporcl: We will tear down Roškot theatre

You must be delighted with the increased applications for the Kocian and Heran competitions. In total, over a hundred! What do you think it means?

It's a testament to the fantastic reputation that Kocianka holds. And I'm also very happy for the Heran competition, of course.

What is the reason behind this? There will be more factors, I suppose.

We have had over seventy violinists at Kocianka in the past, so we are

familiar with this situation. Of course, the good name of the competition is essential. When the participants, regardless of the result, leave with a good feeling, with the fact that they enjoyed Kocianka, made new friends in Ústí, and everyone was friendly to them. I would also like to mention the reception at the mayor's, it is not usual everywhere, and here it is really stylish. >> pg. 6

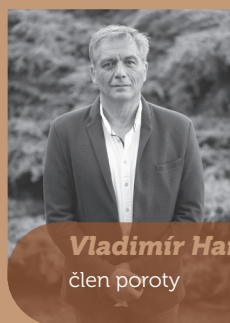
ODBORNÁ POROTA 66. ROČNÍKU KHS

Pavel Šporcl
předseda poroty

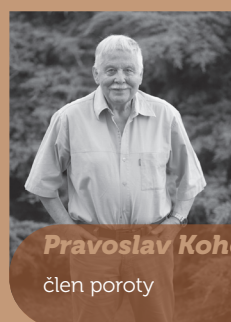
Štěpán Graffe
člen poroty

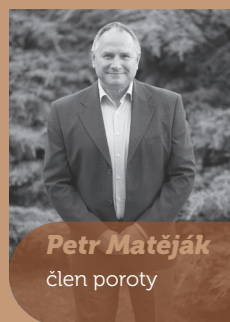
Vladimír Harvan
člen poroty

Dana Vlachová
členka poroty

Pravoslav Kohout
člen poroty

Petr Matěják
člen poroty

Wladislaw Winokurow
člen poroty

Dětská porota i letos

Od jubilejního 60. ročníku je nedílnou součástí Kocianky hodnocení dětské poroty. Vybraní žáci zdejší ZUŠ, vždy kompletní pětice pro každou kategorii, hodnotí výkony všech soutěžících. Jejich hodnocení je nezávislé na verdiktech poroty odborné, velmi často se s ní však shoduje.

Smělý nápad se ujal, a tak malí a mladí arbitři hodnotí už i na Heranově soutěži, která Kociance předchází. A porotci mají i příjemnou motivaci – jakmile obodují všechny výkony, vyrazí na pizzu se starostou města Petrem Hájkem!

Children jury again this year

Since the 60th Kocianka, the children jury has been essential to Kocianka. Selected pupils of the local music school, constantly a complete five for each category, evaluate the performances of all competitors. Their evaluation is independent of the verdicts of the professional jury but very often coincides with it.

The bold idea has caught on, so the young arbiters are also judging at the Heran Competition, which precedes Kocianka. The judges also have excellent motivation - once they have rated all the performances, they go out for pizza with the mayor of the town, Petr Hájek!

Druhý dvojnásobný laureát Heranky

Za jeden z nejvydařenějších ročníků „mladší sestry“ Kocianky – tedy Heranovy violoncellové soutěže – lze označit její 29. ročník. Od 25. dubna soutěžilo v sále ZUŠ celkem 42 účastníků z 9 zemí, hned tři ze čtyř kategorií opanovali zahraniční soutěžící. Pouze mezi nejmladšími byl nejlepší Čech Benedikt Záruba-Pfeffermann. Nejpočetnější 2. kategorii (13 účastníků) opanovala Aleksandra Maria Tralla z Estonska, mezi devítkou cellistů ve 3. kategorii zaujal nejvíce výkon Srba Nikoly Raškoviće. O laureátském titulu se rozhodovalo v pátek odpoledne, dvanáctičlenné finále nejstarší kategorie nabídlo řadu vynikajících výkonů. České zástupkyně Naďa Strnadová a Barbora Švábová skončily na děleném druhém místě, jednoznačným vítězem ale odborná porota v čele s profesorem AMU Miroslavem Petrášem určila Fryderyka Leona Midora z Polska. Ten přitom na Herance slavil již druhý triumf, před třemi lety uspěl v historicky jediném online ročníku soutěže.

The second double laureate of Heranka

One of the most successful years of the “younger sister” of Kocianka – the Heran Cello Competition – is over. From 25 April, 42 participants from 9 countries competed in the music school concert hall. And foreign competitors won three of the four categories! Only among the youngest was the best Czech Benedikt Záruba-Pfeffermann. Aleksandra Maria Tralla from Estonia won the most numerous 2nd category (13 participants), while in the 3rd category, the performance of the Serbian Nikola Rašković was the most impressive. The 12-member final of the oldest category offered several outstanding performances. Czech representatives Naďa Strnadová and Barbora Švábová finished in a split second place. Still, the evident winner of the category and laureate title was Fryderyk Leon Midor from Poland, chosen by the expert jury led by AMU professor Miroslav Petráš. For Fryderyk, this was his second triumph at Heranka, having succeeded in the competition's online edition three years ago.

První laureátka Heranky v Ústí

Návraty laureátů zažívá Ústí nad Orlicí pravidelně, letos ale účastníci Heranovy violoncellové soutěže zažili jeden zcela výjimečný. Z Litvy spolu se svými žáky přijela Ramute Kalnenaite, vůbec první laureátka Heranky z roku 1968. A rovnou prozradila, že se ráda vrátí znovu.

Jaké to je vrátit se do Ústí po tolika letech?

Jsem moc šťastná! Vrací se mi teď všechny ty krásné vzpomínky, které jsou stále živé.

Změnilo se něco?

Zásadní změna je především to, že už se nehraje za plentou! Každopádně musím říct, že hlavním rozdílem je neustále se zvyšující úroveň mladých cellistů. A také jejich počet, za mě byla soutěž mnohem skromnější. To platí i o celkové organizaci, která je skvělá.

Máte na svůj čas v Ústí nějakou silnou zásadní vzpomínku?

Soutěž se konala těsně po úmrtí Bohuše Herana. A protože jsem vyhrála první cenu, přivedli mě do budovy, která se mi tehdy jevila jako obrovský zámek, a já hrála na koncertě k počtě Bohuše Herana.

Pozitivním okamžikem pak byl výlet na Karlštejn. Ten byl ale rychle zahnán dalšími silnými momenty. Jen chvíli nato, co jsme přijeli domů do Litvy, vtrhly do vaší země ruské tanky. Doma jsme to velmi silně prožívali, jednu chvíli si v Praze hrajete s dětmi, v další vidíte záběry na armádu.

Vybuodovala jste si k Česku silný vztah?

Určitě. Zprv šlo o první mezinárodní soutěž pro cellisty, kterou vyhrál soutěžící z Litvy. Velký okamžik to byl i pro mě.

Mé spojení s Českem tím začalo a pokračovalo celý můj život, i třeba láskou k české hudbě. Do Prahy se ráda a často vracím, pořádám tam masterclass, letos právě hned po Herance. Ve zkratce, během okupace byla pauza, ale poté už se z návštěv Česka stala tradice.

Zůstala jste v kontaktu s některými účastníky soutěže?

Ano, ano, tehdy jsme si hodně dopisovali. Když jsem pak studovala v Moskvě, spřátelila jsem se se spoustou českých hudebníků.

Dokonce jsem tam potkala také vítězku Kocianovy houslové soutěže z roku 1968, Bulharku Vanju Milanovu. Svět je malý.

Na Herance letos soutěžili také vaši svěřenci, co říkáte na jejich výkon?

Já jsem hlavně ráda, že se zúčastnili. Soutěž je pro mladé muzikanty skvělým prostorem pro růst, což je pro mě nejdůležitější. Jenom to, že si poslechnou ostatní a načerpají inspiraci. Myslím, že nakonec jen já přesně vidím, jak

se rozvíjejí, krůček po krůčku, a podle toho umím odhadnout, co zrovna ke svému hudebnímu vývoji potřebují. A tohle určitě bylo ono.

Co byste poradila z pozice kantorky?

Hlavní je láska k hudbě. Technika je samozřejmě velmi důležitá, ale zásadní je mít hudbou co říci. Je smutné, když někdo hraje technicky správně, ale k divákovi nepromlouvá. Musíte umět využít techniku k tomu, abyste ukázali své pocity.

Jedna z posledních slov, která mi kdy můj učitel řekl, bylo: “Největší učitelkou je nakonec sama hudba.”

200 let Smetany a k tomu sobota? Skvělá záminka

Dlouho známá pravda o hudebním městě, kde „umí každý housti,“ získala na začátku března nový rozměr. V Roškotově divadle, které hostí většinu festivalových koncertů Kocianova Ústí, se totiž poprvé představili Oustečtí filharmonici. Pod taktovkou Lenky Smílkové Barvínkové a přesně 200 let od narození Bedřicha Smetany připravili koncert, na který se ještě dlouho vzpomínat. Novopečená zástupkyně ředitele zdejší zušky, dirigentka a sbormistryně se těší na 66. ročník Kocianky i další práci s orchestrem.

Už jste si stihla odpočinout?

Prakticky hned druhý den po koncertu. Od třetího mám pocit, že bych zase něco podobně kreativního dělala.

Hodně energie máte, ale hodně to taky stálo. Vzpomenete si na moment, kdy to z vás, jak se říká, spadlo?

Mohu vám v partituře ukázat moment, kdy se to stalo. (směje se) Byl to asi pátý takt čtvrté věty, potřebuju předtím přežít scherzo, tam se mohlo něco pokazit. Když začala, říkala jsem si: „Dobrý, už je čtvrtá věta!“ ale pak hned: „Sakra měla bych si to užít, než to skončí!“

A ten opojný pocit z úspěchu, který k muzice patří, přišel kdy přesně?

Nebyl to konkrétní moment, pocit úspěchu jsme měli už na prvních zkouškách. Už to, že spolu o přestávce vidíš lidi, kteří se dlouho nepotkali a najednou spolu sedí u jednoho pultu... Zároveň se seznamují noví lidé, máme třeba neuvěřitelně různorodou sekci lesních rohů. Různý věk, různé kouty regionu, radí si, pomáhají... to je ten úspěch!

Našla byste něco, co vás při koncertu překvapilo?

Velice příjemně mě překvapila návštěva a gratulace od pana Bohuslava Mimry, dirigenta orchestru KOJK. Je to dirigentská legenda a pochvala od něj mě doopravdy zahřála u srdce.

Jak se vlastně stane, že v okresním městě, byť s velkou hudební tradicí, vznikne

plnohodnotné symfonické těleso?

Jen tak to není. Zcela otevřeně proto, že máme v zušce orchestr Decapoda. Z hudebky nám lezou děti, které umějí hrát, ale pozor, umí hrát také v orchestru. A to jsou dvě rozdílné kvality, které se i na konzervatoři musí učit. Byla by velká škoda tenhle potenciál prošťurovat, nevyužít. Absolventi vyrazí na studia do světa, jen někteří se chytanou třeba v univerzitním orchestru, ostatní přestanou hrát.

A co tedy byl ten prvopočátek, úvodní impuls?

V hlavě jsem nosila nápad dlouho, ale vlezla mi do toho spousta vlastních dětí. (směje se) Pak za mnou ale přišel Joska Vondráček s tím, kdy uděláme symfoňák. On je člověk, který už opravdu něco vybudoval, má zkušenosti. A hned že 1. září 2023 zkouška. Rok a půl před koncertem. Pak jsem řekla, že do toho nejdu bez Bary Olivové, protože velké těleso prostě potřebuje manažera. Ona je ohromně schopná a dobře se s ní spolupracuje.

Velení je jasné, ale zaujala mě skladba orchestru napříč všemi generacemi. Liší se hodně práce se zkušenými a naopak teenagery?

Roli nehraje věk, ale zkušenost, míra praxe v orchestru. Třeba Terežka a Josef Vondráčkovi, oba čtrnáctiletí, tak s těmi nemáte jediný problém. Jsou určitá specifika, hrála jsem v mnoha mládežnických orchestrech i šedovlasých dechovkách. Obecně starší muzikanti zpomalují, mladší zrychlují.

foto: Matuš Horváth

Takže aritmeticky z toho vyjde zlatý střed.

Když má člověk orchestrální zkušenost, vždy se přizpůsobí. Umí koukat na dirigenta, umí spolupracovat v rámci pultu i sekce. V tomhle věk roli nehraje.

Vy sama se cítíte být spíše dirigentkou, nebo sbormistryní? Obojí máte vystudované, obojí aktivně děláte.

O rolích úplně neuvažuju, každý jich v životě zastáváme víc a musíme je skloubit. Ale říkají mi to a viděla jsem i na videu, že mám sbormistrovskou levačku. Hodně měkkou, která se používá kvůli výslovnosti sboru. Ale zároveň já tou levačkou ukazuju primům, kde je potřeba pregnantní první doba. Musela jsem vědomě zpevňovat zápěstí, aby to nešmajdalo.

To zní skoro jako tenisový trénink, jak pracovat se zápěstím. Musíte trénovat?

Rozhodně. Vyžaduje to přípravu, velkou.

Zpět ke koncertu. Ten se uskutečnil na den přesně k výročí 200 let od narození Bedřicha Smetany. Úmysl, nebo náhoda?

Přišlo nám to jako skvělá záminka. My jsme tenkrát na úvodní schůzce, nestydím se říct, že to bylo u piva v Popráči,

vytáhli kalendáře a začali hledat vhodná jména. Pak jsme zjistili: „Hele Smetana!“ Bylo to druhého března, úplně skvěle to vycházelo na sobotu.

V tu chvíli jste si byli jisti, že koncert zorganizujete?

Joska Vondráček vymyslel skvělou věc: nebudeme zakládat orchestr, ale organizovat koncert. Kdyby nebyl orchestr dál životaschopný, nebude ostuda, že se rozpadl. (směje se) A bude úspěch koncert samotný.

Co bylo dál?

Začali jsme přizpůsobovat repertoár. Řekli jsme si, že na Novosvětskou, která je fantastická, přitáhneme lidi. Nejen posluchače, ale hlavně hráče. Když někomu řeknete, ať si jde zahrát Novosvětskou, tak to zní mnohem lépe než: „Děláme nový orchestr, pojď to zkusit.“ Do toho jsme šli naprosto vědomě. Přidali jsme Smetanovy věci, abychom učinili zadost výročí.

Úvodní polku z Prodané nevěsty hrávala i Decapoda, nepletu se?

Ano, ona je hezky hratelná, spousta lidí ji z Decapody znalo, a to včetně těžkého rytmu, který má.

Určitě se to neobešlo bez konzultací s maminkou, vedoucí Decapody. Co vám radila?

Hlavně se to týkalo repertoáru, vedla i několik zkoušek, hodně pomáhala s notami. O rady jsem si říkala. Správný dirigent by se měl vyznat ve všech nástrojových skupinách, já jsem sice vystudovaná, ale stále ještě začínající dirigentka. Ptala jsem se hodně na různé smyčcové techniky.

Všechno to zní jako drobné dílčí starosti, ale nepřišel za ten rok a půl příprav nějaký moment, kdy byste si řekla, že jste si přeci jen ukrojili příliš velké krajíc?

Ne. Potíže trochu byly se zajišťováním některých nástrojů, dlouho jsme třeba hledali první hornu, protože je v Novosvětské strašně těžká. Věřila jsem ale celému týmu, Joskovi, Báře. Já jako dechař to nerada přiznávám, ale jádrem orchestru jsou smyčce. A ty máme fantastické. Slyšela jsem více ohlasů, že máme skvělý zvuk právě díky tomu, že máme narvané primy a sekundy. K tomu skvělé violy a výborná cello.

Kdybyste měla jako učitelka koncert v divadle oznámkovat, jak by hodnocení dopadlo?

Obecně mám problém se známkováním. U žáků totiž hodnotím hlavně jejich osobní pokrok, a tady byl z nuly na sto. Všichni dělali maximum, nebyl jediný problém, že by někdo nespolupracoval, nechtěl hrát. A co se týče mého výkonu, když jsem se potom viděla na videu, člověk vidí chyby, kterých se chce napříště vyvarovat.

Potěšilo mě, že v publiku nezvonily mobily, což bývá častý nešvar. U provedení symfonie ale trochu překvapil potlesk mezi větami, nevadilo?

To jsem vnímala a záměrně se neotáčela, což se jinak při potlesku má. Ale nevadilo mi to, proč by mi měl vadit potlesk? Do programu jsme mohli napsat věty, někoho to třeba zmátlo. A je přeci dobře, pokud do divadla přišli lidi, kteří jinak na symfonické koncerty nechodí. Mimochodem při premiéře Novosvětské se také

tleskalo po každé větě a myslím, že to Dvořákovi taky nevadilo.

Vnímáte, že se vám na poměry Ústí povedla velká věc?

Jako úspěch neberu koncert, ale už samotný vznik orchestru. Ale zároveň je to velká práce do budoucna, nelze jen žít z jednoho úspěchu. Už plánujeme, co budeme dělat dál.

Stala se jedna věc, která mi dala velkou naději. Po koncertu se prakticky celý orchestr sešel v hospodě, tam jsme hráli a zpívali do dvou do rána. V tom momentu jsem si řekla, že se tahle parta sejde znovu, že má chuť, vůli. Nejen spolu hrát, ale i být.

Co tedy dál? Schyluje se třeba k většímu propojení se žakovskou Decapodou?

Doufáme, že to tak bude. Chceme být určitou možností pro absolventy.

Kdy se tedy sejdem na dalším koncertu? A co se bude hrát?

To ještě úplně nevím. Teprve nedávno jsme se poprvé po koncertu sešli s Bárou a Joskou a dali řeč. Samozřejmě dává smysl zahrát někde Novosvětskou znovu, když už ji umíme. Jenže musíme dát do kupy 65 lidí, bez některých klíčových hráčů to nejde. Řekli jsme si s dostatečným předstihem, že Dvořáka zopakujeme na podzim někde v okolí, přidáme k němu nějaké nové věci. Zároveň s koncertem už začneme nacvičovat nový program. Moje

představa je, že bychom udělali koncert se sólistou.

Povídáme si v dobře známé škole, v kanceláři zástupce ředitele, kde je nově vaše cedulka. Už jste si na funkci zvykla?

Jsem tu naprosto spokojená, na částečný úvazek toho nemám zatím tolik. Pořád ještě jsem doma s malými dětmi. Nový pan ředitel Jirka Zajíček mi moc pomáhá a dává mi tolik, kolik dokážu zvládnout. Rok předtím byl v podobné pozici.

Kocianka za rohem, roky jste na ní nechyběla, překládala. Jak to bude letos?

Nebudu mít žádnou velkou funkci, ale na atmosféru soutěže se těším už teď. Až uvidím porotce, paní korepetitorku Hájkovou, všechny lidi kolem.

Další plány Ousteckých filharmoniků jste nastínila, co osobní ambice a sny?

V létě se budeme stěhovat do Ústí a máme rozjetý projekt rodinného domu. Musíme zajistit dětem školy a zapsat je samozřejmě do hudebky. (směje se) Nastupuji sem na plný úvazek, zároveň budu jako dosud učit na gymnasiu a zdrávce. K tomu orchestr a sbor, to by tak nějak stačilo.

Děti půjdou v matčiných šlápěch, co ony a hudba?

Jeden syn vyhrožuje bicími, ale v poslední době přeřadil na klarinet, protože na něj hraje Sépiák ve

SpongeBobovi. Hned jsem toho využila a oslovila kolegyni, jestli by ho vzala. Druhý syn inklinuje k houslím, což se jistě setká s pochopením. Holčičce je dva a půl, rytmus má stejně jako kluci a zpívá hezky. Jak mi říkal kamarád ze ZUŠ Střezina Radek Škeřík: „Koukejte se jí věnovat, jinak z ní vyroste muzikant!“

Snad mi odpustíte na závěr osobní dotaz. Svoje plány kloubíte s početnou rodinou, což určitě není sranda. Není to dlouho, co se po předávání Českých lvů a projevu režisérky Dariy Kashcheevy rozjela debata na neférové postavení v umělecké branži u žen, které právě chtějí skloubit rodinu a kariéru. Co si o tom myslíte?

Já na to úplně vyhraněný názor nemám. Pořád jsem amatérský muzikant, za hraní a dirigování mě nikdo neplatí. Chápu, že skloubit rodinu s kariérou je problém, podpora by rozhodně mohla a měla být větší. Děti nejsou výhradní záležitostí matky, to se málo ví. (usměje se)

A přítom by se mělo.

Že mohu jezdit na zkoušky a hrát koncerty je zásluhou mé velké rodiny, která si nemyslí, že máma má sedět doma, kojit, rodit a vařit. A moje děti mají tatínka, který ví, co znamená být tatínek. On ví, že nejsem jenom máma, ale i člověk s ambicemi.

foto: Matuš Horváth

» Důkazem toho mimo jiné je, že domácí zástupce na Kocianově soutěži vyrovnají co do počtu soutěžících z Mongolska. Co na to říct?

To je prostě neuvěřitelný! Zkrátka nás v Mongolsku milují. Je to obrovská rarita, ale také satisfakce za dobrou práci. Jezdí k nám už několik let a stále ve větším a větším počtu. Pro ně je soutěž srdeční záležitostí. My si moc vážíme toho, že k nám jezdí, což oni jistě cítí.

Na KHS se objevují nejen noví soutěžící, ale také porotci, do jejichž výběru jako předseda jistě promlouváte. Co vás vedlo k angažování Štěpána Graffeho a Vladimíra Harvana?

Porotce jsem samozřejmě vybíral. Štěpán je vynikající houslista a pedagog z brněnské konzervatoře. Domnívám se, že by Morava měla být v porotě zastoupena, už jen kvůli určité proporcionalitě.

U slovenského porotce hrálo roli mimo jiné to, že je nejen emeritním pedagogem bratislavské konzervatoře, ale také učitelem nevidového houslisty Viktora Knappa, který loni na Kociance soutěžil.

Vedle vysoké úrovně soutěže často hovoříte také o nutnosti jejího kvalitního finančního zajištění, daří se?

Snažíme se. Vedle všech tradičních sponzorů mám velikou radost a mělo by to zaznít, že se podařilo domluvit spolupráci s dalšími dvěma významnými partnery. Prvním je Český královský institut, majitel krásných houslí Jana Špidlena, kterým říkám „exSuk“. Pan Josef Suk na ně totiž hrával a od letošního ročníku budou zapůjčeny laureátovi k ročnímu užívání.

Druhým novým partnerem je NeoVize, poskytne finanční odměny úspěšným ve třetí a čtvrté kategorii.

Finance jsou zapotřebí také na festival. První koncert violoncellisty Jiřího Bártý a Sudetské filharmonie tvoří jakýsi předěl mezi Herankou a Kociankou, byl to váš úmysl?

Jsou dva aspekty, o které

mi šlo. Prvním je propojení soutěží jako takových v osobě vynikajícího cellisty Jiřího Bártý. Druhý zavádíme letos a budu se v něm snažit pokračovat. Jde mi o oslovení polských orchestrů, jakousi regionální spolupráci. Přeci jen Polsko je velmi blízko, ale nejsem si jist, zda byl mimo soutěžících někdy na Kocianově Ústí nějaký polský umělec. Rád bych spolupráci tímto koncertem nastartoval.

Ve festivalovém programu nešlo přehlednout také koncert k Roku české hudby. Už jen z důvodu, že v něm příjmení Šporcl bylo hned dvakrát.

Připravili jsme krásný repertoár, skladby Bedřicha Smetany i Antonína Dvořáka, s bráchou a Zemlinského kvartetem jsme nastudovali Dvořákův sextet, jeho vrcholné dílo.

A aby toho nebylo málo, ve festivalovém programu se objevuje i váš nový projekt. Můžeme se těšit na jiného Pavla Šporcla?

To bude Pavel Šporcl rocker, který se ze mě na stará kolena stal. Projekt je nový a obecenstvo zatím pokaždé, jak se říká, šilelo.

S kapelou hrajeme hity Led Zeppelin, Rolling Stones, Jimiho Hendrix a některé moje skladby. Elektrická kytara, hammond varhany, bicí... v uvozovkách Roškotovo divadlo zboříme.

Tím pádem má loňský laureát Milan Kostelenec štěstí, že v něm vystoupí o den dříve. Coby předseda poroty dorazíte?

Určitě dorazím, to platí o všech festivalových koncertech!

» **The proof is also that the Czech contestants will equal the number of competitors from Mongolia. What to say?**

That's just unbelievable! In short, they love us in Mongolia. It's a tremendous rarity but also a satisfaction for good work. They have been coming to us for several years now and in greater and greater numbers. For them, the competition is a matter of the heart. We really appreciate them coming to us.

There are also new judges. What led you to engage Štěpán Graff and Vladimír Harvan?

Štěpán is an excellent violinist and teacher from the Bmo Conservatory. I believe Moravia should be represented in the jury, if only for a certain proportionality. The selection of a Slovak juror was influenced by the fact that he is not only an emeritus teacher of the Bratislava Conservatory but also a teacher of the blind violinist Viktor Knapp, who competed at Kocianka last year.

Viktor incredibly impressed me, so I gave him a special prize. That was also the reason for engaging his teacher.

If we look at the competition schedule, it's a rush; in your case, it's also connected with the festival. Can you manage such a race?

We will have to! (laughs) Of course, we can handle it; we are professionals. I have always made it one of my biggest goals to have a genuinely objective jury.

You don't just have high standards for yourself, but also for the competitors. For many years, the word on Kocianka has been that you don't discount them; is that still true?

Undoubtedly! The demands must always be the same, even if you

never know what contestants will arrive and how exactly they will perform. Sometimes, someone you don't expect will give an incredible performance, and on the other hand, someone may get nervous. However, the competition has prestige, and it would be wrong to compromise its quality.

The first festival concert formed a bridge between Heranka and Kocianka. Was that your intention?

There are two aspects that I was aiming for. The first is the connection between the competitions in the person of the excellent cellist Jiří Bártý. The second one concerns contacting Polish orchestras, a kind of regional cooperation. After all, Poland is very close. I would like to start collaborating with this concert. In the festival programme, we could not overlook the concert for the Year of Czech Music. If only because the surname Šporcl is there twice.

We prepared a beautiful repertoire, works by Bedřich Smetana and Antonín Dvořák, and with my brother and the Zemlinský Quartet, we staged Dvořák's sextet, his masterpiece.

And your new project will also appear in the festival programme. Can we look forward to a whole different Pavel Šporcl?

It will be Pavel Šporcl, the rocker I have become in my old age. The project is new, and the audience has, as they say, gone crazy every time. With the band, we play hits by Led Zeppelin, Rolling Stones, Jimi Hendrix, and some of my songs. Electric guitar, Hammond organ, drums... In quotes, we're going to tear down the Roškot Theatre.

Česko-polský začátek festivalu

„Dovolte mi, abych nyní pozval paní dirigentku a 19. ročník úžasného festivalu zahájil.“ Kouzelná věta z úst Pavla Šporcla, mnohými tolik očekávaná!

Jen několik hodin poté, co skončil 29. ročník Heranovy violoncellové soutěže, na ni plynule navázal zahajovací koncert v pořadí již 19. ročníku Kocianova Ústí.

A stylově se potkaly housle právě s violoncellem, a to v osobě špičkového domácího interpreta Jiřího Bártu. Ústecké publikum jej přitom již dobře zná, v Roškotově divadle se v rámci festivalu představil již před sedmi lety. Nyní jej v Haydnově Koncertu C dur pro violoncello a smyčce doprovodil orchestr Sudetské filharmonie z polského Valbřichu. Vybraný nikoliv náhodou. „Byl bych rád,

aby zahajovací koncert zažehl určitou tradici, a sice spolupráci mezi Čechy a polskými umělci. Proto jsem na zahajovací koncert pozval právě Sudetskou filharmonii,“ sdělil na úvod umělecký ředitel festivalu, který návštěvníky sobotního koncertu v divadle přivítal.

Zároveň ještě pozval přítomné na letošní v pořadí již 66. ročník mezinárodní soutěže pro mladé houslisty, již hostí koncertní sál zdejší ZUŠ od středy do pátku. Laureát Kocianky z roku 1986 by se potkával s Oušťáky rád nejen v čase koncertů. „Vřele vás zvu, abyste si přišli poslechnout některé ze soutěžních výkonů. Předpokládám, že stejně jako v minulých letech, budou zkrátka na světové úrovni,“ nepochybuje o kvalitě mezinárodně uznávané akce předseda její odborné poroty.

Tento týden bude opravdu charizmatická dirigentka nabitý. Ve čtyřech kategoriích Agnieszka Franków-Želazny, do 10, 12, 14 a 16 let se představí zaujal už úvodní skladbou Orawa šedesátka houslistů, prvotřídní soudobého polského skladatele je také program festivalu. Wojciecha Kilara. Precizní Bártovo provedení Haydnova koncertu odměnili posluchači bouřlivým potleskem, po kterém se sólista revanšoval přidávkem – Bachovým preludiem. Stylovou tečkou, která připomněla letošní oslavy Roku české hudby, pak byla oblíbená Dvořákova Serenáda E dur pro smyčcové nástroje. Sympatický polský orchestr a jeho dirigentka zanechaly v Ústí vedla jeho generální ředitelka, nad Orlicí velmi dobrý dojem.

Czech-Polish start of the festival

“Let the 19th edition of this wonderful festival begin.” A magical sentence said by Pavel Šporcl, much anticipated by many!

Just a few hours after the 29th Heran Cello Competition ended, the opening concert of the 19th edition of Kocianovo Ústí followed seamlessly. The violin and the cello met in style in the person of top Czech performer Jiří Barta. The audience from Ústí already knows him well, as he performed at the Roškot Theatre seven years ago. Now, he was accompanied by Filharmonia Sudecka from Wałbrzych, Poland. Cello Concerto No. 1 was not chosen by chance. “I would like to start a certain tradition with the opening concert, namely cooperation between Czech

and Polish artists. That’s why I invited Filharmonia Sudecka,” said the festival’s creative director, who welcomed the audience on Saturday.

At the same time, he invited those present to this year’s 66th Kocian Violin Competition, which will be held in the concert hall of the local music school. The 1986 Kocianka laureate would like to meet us all, not only during concerts. “I warmly invite you to come and listen to some of the competition performances. I expect that, as in previous years, they will be world-class,” says the chairman of the jury.

This week is going to be busy. Sixty violinists will perform in four categories, and the festival programme is also first-class. “We are celebrating the bicentenary of Bedřich Smetana,

the Pardubice Philharmonic contemporary Polish composer Orchestra with last year’s laureate Wojciech Kilar. Barta’s precise performance of Haydn’s the Friday concert in this theatre concerto was rewarded with will feature some real rock,” said thunderous applause, after the programme’s dramaturg. which the soloist returned the The Polish orchestra, led by favour with an encore - Bach’s charismatic conductor Agnieszka Prelude. The sympathetic Polish Franków-Želazny, impressed orchestra and its conductor left the audience already with the an excellent impression in Ústí opening piece Orawa by the nad Orlicí.

Nový král: Jiří II., zvaný Šáša!

ZUŠ Jaroslava Kociana a Jiří Tomášek, toto spojení platilo desítky let. Po dlouholetém řediteli ale loni převzal funkci Jiří Zajiček, jinak vedoucí literárně-dramatického oboru. A letošní Kocianka i Heranka jsou pro něj v pozici šéfa pořadající školy premiérové. „Mám velkou úctu k mému předchůdci a také k architektu Karlu Blankovi za to, co spolu dokázali. Takovou budovu jako my v Česku nikdo nemá a samozřejmě prostředí zvyšuje i kredit obou soutěží,“ hodnotí zázemí, které si chválí soutěžící i jejich doprovod. „Všichni ve škole dobře vědí, co je třeba pro soutěž udělat. Ať už se týká příprav, anebo samotného průběhu,“ uvědomuje si také, jak sehraný tým pedagogů pod sebou má.

A podporuje také jejich svěřence. Třeba na soutěžích je přítomnost ředitele vítaná. „Cílem bylo hlavně motivovat. Aby naši mladí věděli, že se o ně vedení školy zajímá,“ má hned jasno Zajiček. Divadelní duši v sobě přítom nezapře, na různé školní akce pravidelně dorazí, ne však v obleku. Možná doteď některé děti netuší, že oblíbený klaun Šáša je ve skutečnosti jejich pan ředitel. „Říkám si, že bych si ho měl zachovat i v nové funkci. Šáša má v sobě trochu bláznovství, které potřebuje každý umělecký pedagog,“ přemítá nástupce Jiřího Tomáška.

Tak co kdyby Šáša vyrazil i na Kocianku nebo Heranku? „Přemýšlel jsem, co by to způsobilo, a nevím, jestli by Lenku Lipenskou (ředitelku soutěží) neodvezli,“ směje se představě a připojuje ještě přání soutěžícím: „Hlavně mějte radost ze hry! Všichni jste pro mě malí hrdinové, není snadné předstoupit před publikum a odbornou porotu,“ dodává.

The new king, George II, known as Šáša!

Jaroslav Kocian's music school and Jiří Tomášek, the pair was inseparable for decades. Last year, however, Jiří Zajiček, head of the literary and drama department, took over from the long-time director. This year's Kocianka and Heranka are his first as head of the organising school. "I greatly respect my predecessor, and architect Karel Blank, for their achievements. Nobody in the Czech Republic has a building like ours, and of course, the environment increases the credit of both competitions," he says, praising the facilities. "Everyone in the school knows what needs to be done for the competition," he notes how well-knit the team of teachers is.

And he supports their charges as well. He does not deny his theatrical soul and regularly attends various school events, but not in a suit. Until now, some children may not know that their favourite clown, Šáša, is their headmaster. "I think I should keep him in my new position. Šáša has a little bit of the silliness that every arts educator needs," muses Jiří Tomášek's successor.

So what if Šáša also went to visit Kocianka or Heranka? "I was thinking what that would do, and I don't know if Lenka Lipenska (the competition director) wouldn't be so happy," he laughs at the idea and adds a wish to the competitors. You are all little heroes for me; it is not easy to perform in front of an audience and a jury," he adds.

Vyhlašovatel a titulární sponzor:

[OU] Město Ústí nad Orlicí

Generální partner: **RIETER**

Hlavní partner:

Odborní partneři:

Český královský institut

WARCHAL

ČESKÁ HOUSLOVĚŠTNÍ SOUTĚŽ

smetanova litomyšl

Festival i generace

NADACE JAROSLAVA KOCIANA

PAVEL ŠPORCL

CHN.CZ

Bärenreiter

HFZ

našenoty.cz

NADAČNÍ FOND
MUDr. Stanislava Nováka

HUDEBNÍ FESTIVAL
ZNOJMO 2016

FRANTIŠEK E KINSKÝ

Partneři:

MINISTERSTVO KULTURY

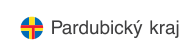
MŠMT

ČEPIS

NeoVize

Pardubický kraj

A.B.V.

Jf

MOLDEX

LDM

ČESKÁ NADACE 2000

M Projekt CZ s.r.o.

L. MEDKNER & HANUŠ a.s.

GASTRO komplex

UO

VMK AUTOMATION

ADVANTECH

Mediaální partneři:

GIKTV

Pardubice Český rozhlas

RADIO PROGLAS

Hradec Králové Český rozhlas

Klasika Plus.cz

Zpravodaj Kocianova Ústí

šéfredaktor Natálie Kudrnová

redakce Jan Pokorný

Miroslav Němec

Kateřina Rejmanová

Vít Pokorný

foto Adam Faltus

Lukáš Prokeš

grafika Lucie Majvaldová

tisk Grantis, s.r.o.

